

Pietarin katulapsityön ystäväkirje 12/2019
Rundbrev från gatubarnsarbetet i St.Petersburg
Pietarin katulapset ry Sankt Petersburgs gatubarn rf
PL 343 53101 Lappeenranta kotisivut: Pietarinkatulapset.com
E:mail: apulapsille@pietarinkatulapset.com
Tiliyhteys EKOP: FI50 5620 0920 166237 viite 11222
Rahankeräyslupa N:o RA/2018/740 myöntäjä poliisihallitus
01.01.2019 – 31.12.2019 koko Suomi (ei Ahvenanmaa)

Joulunajan tervehdys kaikille katulapsityön ystäville.

On vaikea ymmärtää, mitä katulapsen mielessä liikkuu, kun joutuu jatkuvasti elämään väärien elämänmallien keskellä, tuntien omassa sisikunnassaan vellovan sekamelskan. Kokien jatkuvasti liian suuret ulkoiset vaatimukset, suorittamispakot. Siksi on paettava, paettava johonkin. Usein se jokin on liimatuubi, joka muovipussiin puristettuna antaa hetken unohduksen. Kadun maailma on kova. Sen kovuuden lapsi kokee siten, ettei hän uskalla luottaa kehenkään. Sen kokevat mm. konkreettisesti yhteistyökumppanimme Pietarin lastensuojeluyhdistyksen sosiaalityöntekijät, kun he nytkin kylminä ja pimeinä talvi-iltoina etsivät lapsia, pyrkien saamaan heihin edes jonkinlaisen kontaktin, jotta he voisivat kokea kristillisen rakkauden kerran elämässään ja näin voisivat nähdä mahdollisuuden saada apua kurjaan elämäänsä. Pietarin laitakaduilla on todella paljon nälkäisiä, likaisia, sairaita ja muulla tavoin laiminlyötyjä lapsia ja nuoria, jotka Jumala on laskenut katulapsityön tekijöiden sydämelle.

Kerron seuraavassa erään erikoisemman kertomuksen pelastumisesta.

Minun nimeni on **Nastja**. olen 24-vuotias, syntynyt Pietarissa. Kun olin 5-vuotias, vanhempani erosivat ja äiti jäi yksin kahden lapsen kanssa. Minä olin hiljainen tyttö ja siksi vietin aikaa niiden ihmisten kanssa, joita pidin ”viileinä”. Siksipä jo 14-vuotiaana poltin, join vodkaa, kokeilin pilveä, kuljeskelin diskoissa. Nopeasti synty ja valhe tulivat elämäni. 16-vuotiaana pistin ensimmäisen kerran. Äiti oli kauhuissaan, vaikka kaikki oli vasta alkua. Vähitellen ystävät, seura ja diskot vaihtuivat... aloin piikittää. Varastin ja huijasin vanhemmilta ja ystäviltä vähitellen kaikenlaista. Myin kotoa myös salaa tavaroita. Tein jopa pieniä rikoksia löytääkseni seuraavan piikin, en yhtään ajatellut mitään... Rikoin kaikki rajat, kaadoin kaikki rajoitteet, en enää ymmärtänyt mitä oikeat arvot ovat. Joskus jouduin asumaan kadulla, koska en voinut palata kotiin josta minut oli heitetty ulos. Kiitos äidilleni, joka kaikesta huolimatta jatkoi rukousta puolestani. Tavalliset ihmissuhteet tulivat minulle käsittämättömäksi. Sieluuni muodostui tyhjiys. Siksi yritin lopettaa elämäni, jossa en enää nähnyt päämäärää. Makasin sairaalassa, katsoin ikkunasta katua ja mietin ”mitä tehdä”. Mitä tästä eteenpäin. Tiesin **Jumalan** olemassaolosta, muutuin täysin tunteettomasta huumeiden orjasta - rukoilin ”**Herra**, jos vielä muistat minut, auta minua!!” Sillä hetkellä minusta tuntui, että en ollut yksin, **Jumala** oli lähelläni, Jumala joka on aina uskollinen.

Tulin vapaaksi, kiitos **JUMALALLE**.

Jumalan luoma, tarkoitettu elämään rakkauden ilmapiirissä. Jumalan sana neuvoo meitä kaikkia, miten meidän tulee suhtautua heihin: Psalmissa 82:3

”Auttakaa oikeuteensa vaivainen ja orpo, antakaa kurjalle ja puutteenalaiselle oikeus.

Muistatte ehkä **Marinan Masha** -turvakodista. Hänet tuotiin tyttöjen turvakotiin 10-vuotiaana. Hänen äitinsä asui itse nuoruutensa neuvosto-aikaisessa lastenkodissa, ja sai ensimmäisen lapsensa jo 15-vuotiaana. Kasvettuaan ja vapauduttuaan laitoksesta, hän ei saanut valtiolta mitään sopivaa paikkaa missä asua, joten hän asui lastensa kanssa välillä ullakoilla ja missä milloinkin. Sitten hän vei Marinan ja hänen siskonsa miliisiosastolle ja jätti heidät sen viereen. Miliisistä **Marina** tuotiin tyttöjen turvakoti **Mashaan**. Äiti kävi aika ajoin **Mashassa**, mutta myöhemmin hän aloitti käyttämään huumeita ja vierailut **Mashassa** harvenivat. Lopulta hän vain häipyi. Tarina on melko surullinen. Venäjällä ei ole normaalia sosiaalista suojaa ja järjestelmää, joka auttaisi tällaisia rikkonaisia perheitä. Tällä äidillä ei ollut rahaa asunnon vuokraamiseen ja tilanne ajautui pois hänen hallinnastaan, mutta Marina saatiin turvaan ja hän viihtyy hyvin turvakodissa. **Marina** voi hyvin, hän menestyy koulussa, pitää maalaamisesta ja liikunnasta. On todella olemassa toivo siitä, että vaikka hän on viettänyt lapsuutensa turvakodissa (joka ei ole laitos, jossa hänen äitinsä joutui kasvamaan) niin hänen mahdolliset lapsensa tulevaisuudessa tulevat voimaan hyvin ja olemaan onnellisia. Olemme avustaneet tuellanne turvakoti **Mashaa** jo 20 vuotta ja saaneet nähdä ihmeellisiä **Jumalan** johdatuksia ja lasten pelastumisia.

Haluan oheistaa Teille näin vuoden lopussa Ulla Suvannon runon, joka kuvastaa katulapsen sielun syvimpiä tunteita.

Olin näkymätön lapsi, olen aina ollut. Pidättelin hengitystä, sanoin varovaisia sanoja. En katsonut silmiin, en nostanut päätä. Miten olisin voinut, olinhan näkymätön lapsi.

Puhuin, minua ei kuultu. Itkin, minua ei nähty. Halusin syliin, syliä ei ollut. Opin ettei tarpeillani ole merkitystä, että minulla ei ole merkitystä. Opin olemaan näkymätön, koska näkymättömänä olin hyväksytty. Opin elämään valheessa ja hiljaisuudessa. Opin kulkemaan seinää vasten ja olemaan olematta. Sitten tuli **Jumala**, tarttui käteeni. Kuljetti läpi kaikkien valheiden vuosien, näytti kaikki kipeät muistoni, muttei jättänyt sinne. **Jumala** kertoi, ettei ole kuin vanhempani. Hän ei ole kuten kiusaajani, eikä kuten sukulaiseni. Hän kertoi, ettei satuta minua, ja tuhon aika loppuu nyt. Hän kertoi, että Hän parantaa minut, ja saan vapaana olla Hänen kanssaan. Minulla on tarkoitus, ja saan olla näkyvissä. Tänään pidän meteliä. Kävelen keskellä huonetta, laulan ja hypin. Nauran ääneen ja kerron itselleni vitsejä. Rakastan ruskaa ja värejä, minulla on siihen lupa. Istun **Jumalan** kanssa keskellä huonetta ja Hän letittää hiukseni. Hän katsoo minua silmiin ja sanoo: Olet minun ja olet hyvä tyttö, olet Minun. Olet hyväksytty, olet arvokas, olet kokonainen, OLET VAPAA.

Näin ihanasti voimme luottaa, että

Herramme on lähellä heitä, joita maailma syrjii ja hyljeksii.

Kiitos että olemme saaneet tuellanne olla auttamassa ja lohduttamassa heitä, joilla ei ole mitään eikä ketään.

Menkäämme uskossa huomiseen, jatkaen yhteistä työtämme katulapsien parissa.

Sydämellinen kiitos kuluneesta vuodesta ja siunattua joulunaikaa Teille ja läheisillenne.

Keijo Parkkunen

Puheenjohtaja

